

MI MLADI BORCI

POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 24. MARCA 1939.

ŠTEV. 28.

V ODPOVEDI REŠITEU

TEMNA DOBA

Človeštvo je globoko zagazilo. Ljubezen in pravičnost, obe temeljni zapovedi družabnega življenja, se korak za korakom umikata v ozadje, na njuno mesto pa so vdrle razne vrste materialistične miselnosti: liberalni kapitalizem, brezbožni komunizem, poganski rasizem.

Vsak izmed teh sistemov je prejšnjemu navidezno nasproten, vsi pa enodušno preganjajo Cerkev ter njen verski in moralni nauk.

Prva dva »rešitelja človeštva« sta že v razkroju, tretji pa se bliža svojemu višku, če ga ni že dosegel.

DOBA RAZKROJA

Ta blodna miselnost razkraja nravnost človeške družbe. Družine propadajo, rojstev je vedno manj, nerazveznost zakona se ne upošteva več. Nesramne razvade se vedno drzneje uveljavljajo v zasebnem in javnem življenju.

Krivic, laž in nasilje se proglašajo za dobro in dovoljeno, da le služijo določenemu posamezniku, sloju ali rasi. Malikovanje telesa hoče nadvladati duha, poganstvo skuša znova zmagati nad krščanstvom.

Te razmere bridko občuti tudi dijak. Šola mu ne daje zadostne opre, tovariška družba ga čestokrat zavaja in slabi. Z neštetihi kioskov, papirnic in trafik režé brošure in časopisi, polni dvomljive vsebine in spolzkih podob, ki izzivajo prekipevajočo mladost...

NAŠE MOČNO OROŽJE — ODPOVED

Mi hočemo znova priboriti zmago Kristusu in njegovemu nauku. Ker pa je sovražnik močan in nasilen, se moramo tudi mi posluževati najučinkovitejših sredstev. Surovemu materializmu moramo postaviti nasproti najmočnejše orožje duha.

Tako orožje, ki ga spremlja božji blagoslov, je odpoved. Odpoved nazivamo dejanje, s katerim se nečemu, kar mi je drago, odpovem, ali pa storim kaj neprijetnega, česar sicer nisem

strogo dolžan. Vse pa iz ljubezni do Boga ali bližnjega.

VSAK DAN BOREC!

Takim dejanjem pravimo tudi zatajevanje, pokora, žrtev. Taka žrtev je, če n. pr. zjutraj brez oklevanja vstaneš, če se odrečeš kakemu priboljšku ali potrpežljivo prenašaš sitnosti drugih, če tovarišu brez nevolje razložiš, česar ne razume, če stopiš v cerkev in izmoliš desetko rožnega venca, mesto da bi šel v kino. Prilik je dovolj, če jih le znaš in hočeš izrabiti. Taka dejanja sicer še daleč niso junaška dela, vendar kažejo našo dobro voljo in pričajo, da skušamo iskreno ljubiti Boga in z žrtvami podpirati pokristjanjenje sveta.

POSMEHOVANJE NEUMNIH LJUDI

Moderni svet se vsemu temu posmehuje. Odpoved se mu zdi poniževalno trpinčenje duha in telesa, zapoznel preostanek iz »temne« dobe. Toda to ni Kristusov duh, ampak materialistična miselnost, ki je človeštvo oropala pravega miru. Speljala jo je tako daleč, da mora medsebojne odnose urejati le še z materialnim nasiljem in z vojnimi grožnjami.

ODPOVED JE SODOBNA

Proti temu moramo očitno poudariti resnico, da je odpoved prav v našem času nad vse sodobna in potrebna. Z njo najučinkovitejše zatiramo neredna nagnjenja in tako že od rane mladosti polagamo zdrave temelje za svoje bodoče poklicno, družinsko in družabno življenje.

APOSTOLSKA MOČ ODPOVEDI

Dela odpovedi pa imajo tudi veliko apostolsko moč. Rad bi pridobil tovariša, ki je zašel. Če ne zaleže beseda, ne zgled, če ne izda navadna molitev, potem se velikodušno žrtvuj in dosegel boš, česar prej nisi mogel.

REŠILNO OROŽJE

Oboje je lepo potrdil pokojni Pij XI., ki je v okrožnici »Caritate Christi« zapisal: »Pokora

je tisto rešilno orožje, ki ga rabijo vsi vrli vo-
jaki Kristusovi za obrambo in obnovo družab-
nega reda; tisto orožje, ki... izruje pohlep po
minljivem bogastvu in vse grešne naslade živ-
ljenja... Če pa je gorečnost njegove (kristja-
nove) ljubezni tako velika, kakor se zahteva,
se bo rad podvrigel pokori... in posnemal
vzglede svetnikov, ki so pogosto delali pokoro
za vse grehe svoje dobe.»

BODIMO VELIKODUŠNI!

Doživljamo postni čas, ko nas Cerkev poseb-
no vabi k zatajevanju in ko nas prav posebno
vzpodbuja zgled trpečega Kristusa samega, ki
se je tako žrtvoval za nas. Bod' mo velikodušni
še mi in se žrtvujmo, da bo Kristus še bolj
zrastel v naših dušah, zaživel znova tam, odko-
der so ga pregnali in znova zavladal svetu, ki
tone v poganstvu in materializmu.

Nacionalizem in krščanstvo

Prav v sredo slovenskega in sve-
tovnega kulturnega življenja je pe-
segel naš priznani filozof dr. France
Veber s svojo knjigo o »Krščanstvu
in nacionalizmu« (Kulturna pisma
Slovenec, Ljubljana 1938. Str.
VIII + 239).

Človek, ki ga je volja resno mis-
liti, zavzet prislunhe njegovim mir-
nim in stvarnim besedam o tem važ-
nem vprašanju in si naravnost od-
dahne od vsakdanjega besedičenja o
naciji in nacionalizmu, ki se v fra-
zah — publicah pri nas vsiljivo po-
nuja.

SKUPNI SOVRAŽNIK — MATERIALIZEM

Materialističnega mišljenja je v
našem času sicer izredno mnogo,
vendar ni zanj nikjer nobene opravi-
čbe. Najpogostejše životari to na-
ziranje pri takšnih polizobražencih,
ki capljajo svojih 70 let zadaj za mo-
derno znanostjo. Mnogi prirodoslov-
ci so namreč pred kakimi 70 leti
res zagovarjali materializem, toda
novejša dognanja so ga docela iz-
podrinila.

Preočitno je nasprotje med kr-
ščanstvom in materializmom, ki pri-
znava samo snov in zanikuje Boga,
ki je najvišji Duh in najčistejša Lju-
bezen in zanikuje človeško dušo, ki
je duhovna in podoba božja.

Nič manj ostro ni nasprotje med
nacionalizmom in materializmom.
Ob samem materialističnem gleda-
nju na svet in življenje je priznanje
posebne človeške narodne ali naci-
onalne skupnosti nemožno in kar
nesmiselno. Saj materializem ne
prizna nič, kar bi bilo nad stvarjo in
nad naravo, narod pa je vendar ne-
kak višjega kot je gola tvarna pri-
roda.

Materializem je skupni sovražnik
krščanske in nacionalne misli.

POJMOVANJE ČLOVEKA

Popolnoma jasno uči krščanstvo,
da je človek mejaš dveh svetov,
tvarnega in duhovnega. Po svojem
telesnem ustroju je drobci in člen
vsemirja, vezan na prirodne zakone
o življenju, o dednosti in smrti. Po
duši pa se dviga iznad narave in
živi svojevrstno duhovno življenje,
ki ga vodijo zakoni pravosti, vesti
in ljubezni.

Prav takšno naziranje o človeku
podaža tudi čista nacionalna misel.
Nedvomno so za narod tako važni
telesni pogoji, kakor podobnost v
stasu in obličju, slične šege, skupno
bivališče, dostikrat skupen izvor iz
istega rodu in plemena. Vse to pa
še ni zadosti, treba je še duha in
duše. Za človeško družbo je značil-
no ravno to, da jo tvori razumno ho-
tenje, večkrat tudi svobodna odlo-
čitev.

Tako je v družini poleg krvnega
sorodstva še močnejša vez skupni
duh in medsebojna ljubezen. In za
narod je odločilne važnosti vprav ži-
va duhovna in osebna zavest posa-
meznikov, da hočejo biti ena celota,
en narod.

RASIZEM SE DALEČ NI PRAVI NACIONALIZEM

Goli rasizem, ki upošteva pri lju-
deh samo nagonsko biološko plat
nič pa duhovno, še zdaleka ni pravi
nacionalizem. Plemenita narodna
skupnost je zlasti duhovna, rasizmu
pa je samo skupnost krvi in plemena
in tako rasizem poniža človeško
občestvo na stopnjo živalske črede.

KRŠČANSTVO JE NACELNA OSNOVA NACIONALIZMA

Krščanstvo se pokaže kot nujni
predpogoj zdravega nacionalizma.
Takole namreč:

Ko bi krščanstvo ne poudarjalo
duhovne narave človeka, bi ostal na-
cionalizem le nizki rasizem in bi se
ne mogel dvigniti do plemenite člo-
veške skupnosti.

Ko bi krščanstvo ne poudarjalo
vrednosti poedinega človeka, bi tudi
množica ljudi, ki so narod, ne imela
posebne vrednosti in pomena, saj
ostane človek v množici isti, kot je
bil prej.

Med krščanstvom in nacionaliz-
mom ni nobenega nasprotja. Prava
nacionalna misel je ravno prenos kr-
ščanske misli na človeško življenje
na zemlji. Pravi nacionalizem je to-
rej nemogoč brez krščanske osnove.

VAŽNE POSLEDICE

Ostra nasprotja, ki se javljajo
med narodi, more končno ublažiti
edino krščanstvo, ki za vsako osebo

in za vsak narod nelzproso zahteva
resnično duhovno svobodo in spošto-
vanje njegovih pravic.

VPRAŠANJE MALEGA NARODA

Zlasti pa varuje krščanski nazor
slabotne male narode. Le-ti po šte-
vilčni in fizični moči prav malo po-
menijo v svetu, njih veliko življenjs-
ko vprašanje je ravno v tem, kako
bodo obstali v boju s krepkejšimi
sosedmi in sovražniki. Rasizem, ki
zida vse samo na plemensko moč,
jih izroča na milost in nemilost moč-
nejšim in pomeni dobesedno samo-
mor malega naroda.

Mali narod more kaj veljati samo
po svoji notranji duhovni rasti in
moči in samo po duhovni vrednosti
se more kosati z vel'kimi nacijami.
Zanj je naravnost življenjske važ-
nosti, da se z vsem svojim bitjem
oklene krščanske misli, ki zahteva
ravno to, da bodo vrhovno merilo
vprav duhovna in notranja vrednost
poedincev in naroda.

To je tudi edina pot, ki more Slo-
vence in Jugoslovane povesti v lepo
bodočnost.

ODKOD NASPROTJA MED KRŠČANSTVOM IN NACIO- NALIZMOM

»Vsa nasprotja med pravo kršča-
nsko in resnično nacionalno mislijo
delajo samo taki ljudje, ki jih vodi
le ozir na same zasebne koristi in ki
v najboljšem primeru sploh ne vedo,
kaj delajo. Tudi taki ljudje so in
biti morajo: ali vsaj iz javnega živ-
ljenja bi morali biti definitivno iz-
ločeni!« (Str. 131).

Ta opomin naj si nujno vzamejo
k srcu vsi tisti, ki bi hoteli v imenu
nacionalizma napadati krščanstvo.
Vsakdo se lahko moti in to opravi-
čuje tudi nje. Toda, ko so opozorje-
ni in ne samo s kratko prijateljsko
besedo, ampak celo s tako sijajno
razpravo in podrobno razlago, po-
tem je konec opravičevanja.

**Kdor svojo mater ča-
sti, je kakor oni, ki za-
klade nabira. Str 3, 5.**

Z naših gimnazij

1. drž. realna gimnazija v Ljubljani

Zopet se oglašamo z našega zavoda, ki je, kar morda mnogi, zlasti tovariši izvenljubljskih gimnazij ne vedo, obenem realna gimnazija in realka. Vsak razred višje gimnazije ima poln realni oddelek. To je zadnji ostanek realke na Kranjskem in tisti, ki hoče študirati na realki, se mora po končani nižji gimnaziji vpisati na naš zavod v realni oddelek.

Poleg vsedržavnih organizacij JS, PRK in Pomladka Aerokluba, obstaja na naši gimnaziji še prirodoslovni krožek in literarna družina »Polet«, ki je, kakor smo že poročali, priredila agitacijsko predavanje o »mladinskih problemih«. Očitajo nam (zlasti tisti, ki so za predavanje zvedeli šele v »Borcih«), da je poročilo neobjektivno. Tudi obljubljenega predavanja o »kulturnih problemih mladine« še ni bilo, najbrž zaradi tega, ker »mladinskih problemov« niso zadovoljivo rešili. Prirodoslovni krožek obravnava prirodopisna, mineraloška ter geološka vprašanja in prireja debate. Tudi plesa, ki je s postom prenehal, je obiskovalo precej osmo- in sedmošolcev. Najbolj navdušeni pa še sedaj goje to umetnost kar v pavzah in dvigajo prah, ki so ga deležni tudi tisti, ki nimajo daru za tako umetnost.

V višji se tudi vedno bolj križajo mišljenja. Malokdo se še ujeta visokoletečim nestrokovnim frazam komunistov o strokovnosti, neodvisnosti, duhovnem nasilju itd., pa tudi takih ni dosti, ki jim je Ljotič gibal vosega njihovega delovanja in nehanja. Katoliški dijaki se pa z resnim delom pripravljamo na življenje, da bomo ogreli današnji rod za poštenje in značajnost in ga navdušili za delo. Zato si z brezpogojnim krščanskim življenjem utrjujemo svoj značaj. Naša doba potrebuje doslednih ljudi. Zato smo brezpogojno katoličani, ki se popolnoma pokoravamo cerkveni hierarhiji. Le tako bomo prerodili današnji svet.

Mariborska klasična gimnazija

Ker že dolgo niste dobili glasu od nas, gotovo mislite, da smo vsi pomrli. A še živimo: tiho sicer, a žilavo in pogumno se bojujemo za svoje vzore. V sledečih vrsticah bi rad opisal naše življenje, da boste videli, kako je z nami.

ZIVLJENJE V DRUŠTVIH

Najmočnejše društvo na zavodu je P. Z., v katerega vstopajo zlasti višješolci. Društvo je na dobrih nogah, saj ga že nekaj let sem vodijo po svobodni volji članov izvoljeni to-

variši iz naših vrst. J. S. je sicer številčno močnejša, vendar zadnje čase nima pravega življenja. Tretjega društva, R. K. se oklepajo zlasti nižješolci in priredijo vsako leto božičnico revnim obmejnim šolarjem.

MARIJINA KONGREGACIJA

Ta je pa žarišče, kjer se v Marijinem varstvu vzgajamo v načelne katoličane. Vsak je vesel in ponosen, da je Marijin otrok in to tudi rad prizna.

Pa ne iščemo samo zase pomoči pri Mariji, nego hočemo kot zvesti člani Katoliške akcije vse tovariše pritegniti k verskemu življenju za Kristusa. Zato smo letos vneto razprodajali tudi »Naše poti.« Z velikim uspehom smo razdelili knjigo: O čitvu, katero vsak odkrito pohva-

li; bolj ukaželjni pa so z vneto segli po »Ciljih in poteh sholastike«. Sedaj pa težko čakamo prepotrebne knjige »O indeksu«.

KNJIZEVNO DELOVANJE

Med nami je razvito tudi zanimanje za pisateljevanje in mnogoštevilni so literarni krožki, pri nas in pri nasprotnikih, kjer se vadimo v sukanju peresa. Katoliški dijaki se zavedamo, kako je za našo akcijo potrebno, da je vsakdo kolikortoliko podkovan v tej stroki in zato se vsi trudimo, da bomo imeli od literarnih krožkov korist, in še bolj pa, da bomo pripomogli k razširjanju katoliške misli med izobraženci in med ljudstvom. Kdor pa že ne piše sam, pa mnogo čita in zasleduje razvoj sodobne književnosti, zlasti katoliške. Zdi se nam, da bo v kratkem tudi literarni večer mladih pisateljev, ne vemo pa, če samo dijakov klasične gimnazije, ali vseh srednjih šol.

Za materinski dan

Iz vsega svojega srca spoštuj svojega očeta in bolečin svoje matere ne pozabi. Spominjaj se, da brez njih ne bi bil rojen, in purni jima, kar sta zate naredila.

Sir 7, 29.

*

Slovenska kmetica, še vedno te premalo spoštujemo! Podobna si muli, ki zgarana in odrgnjena vozari po andaluškem skalovju. Pridna si pri delu, vedno si v skrbeh, da bi se ne podrl kak vogel hiše, da bi mož ne znosil preveč v pivnice, da bi se otroci ne spridili. Malo imaš od življenja, uboga ti mučenica! A tvoja je vendar zasluga, da je tlačena in raztrgana slovenska domovina ostala skupaj. Te domovine prvi steber si ti, slovenska kmetica, ki spiš navadno na slami in pod raztrgano odejo ter ješ, kar možu in otroku ostane.

Dr. Ivan Tavčar.

*

Spoštuj svojo mater vse dni njenega življenja! Ne žali je in stori ji vse, kar ji moreš razbrati iz oči.

Tob 4, 3.

V kratkem izide

DR. A. ODAR

CERKUENE DOLOČBE O TISKU

NP XVIII.

Cene 5⁻, 7⁻, 10⁻ din

Tom Playfair

Ploha kep se je vsula na trdnjavo, in dva izmed najmanjših sta se zgrabila za nos ter stekla v bolnico.

»Sedaj pa mi!« zarjove Tom medtem, ko so se veliki sklanjali, da obnove strelivo. »Ogenj!«

Kepe za kepo je odbrzela na napadalce. Navdušenje med velikimi se je nekam poleglo. Veselju je sledilo začudenje, začudenju skrb. Le z veliko težavo so se branili pred srditim streljanjem malih bojevnikov. Še preden so se zavedeli, je zadonel presljudiv krik: »Napad!« Petindvajset najboljših strelcev izmed malih, elita, mlada garda, se je vrglo naprej kakor levi, vsak s polno čepico kep.

Kepe so začele deževati.

To je bilo prehudo. Sredi vpitja malih, med ropotanjem bobna, petem trobente, ki jo je iznajdljivi Conway prinesel iz glasbene sobe... so se začeli veliki umikati; končno so se obrnili in zbežali.

Toda ne vsi. V zmedbi bojnega meteža so se Faning in kakih deset drugih poslužili zvižace. Obšli so boreče se vrste ter se vrgli od zadaj na trdnjavo.

Toda tam jih je čakala močna rezerva. Tom je pustil v trdnjavi kakih trideset najmanjših. Ti so bili prežeti z junaškim duhom svojega poveljnika ter se krepko branili. Vendar ni bilo dvoma, kdo bo zmagal. Počasi toda gotovo je raslo upanje velikih. Faningov glas je bil hripav od veselja. Še nekaj minut, in on bo gospodar trdnjave.

Spodbujal je svoje naprej k zmagi, ko je zaslísal za sabo Tomov glas:

»Pogum tovariši, mi prihajamo.«

In res, Tom je že položil roko na Faningovo ramo.

»Ali se vdaste?«

Faning in njegovi so se obrnili: od vseh strani se je dvigalo nanje petdeset drznih rok.

»Nikdar!« je zavpil Faning. »Rajši umrjemo!« In prekotatil je Toma na kup snega.

»Dobro, pa umrite!« zavpije Keenan. Takoj se je štirlindvajset urnih rok lotilo teh junakov. Rezerva iz trdnjave je prihitela na pomoč ter prinesla vrvi. Malih je bilo pet ali šest proti nemu. Brez strahu in brez očitka so končno veliki podlegli: bili so vrženi na tla, zvezani ter sramotno odpeljani v trdnjavo.

Zmaga je bila popolna. Ostanke sovražne vojske, orožani svojih voditeljev in najboljših strelcev, so bili nesposobni za nadaljno borbo.

Vselej ko so mali uprizorili napad, so veliki obrnili hrbet in sramotno bežali.

Na igrišče so prišli tudi prefekti in profesorji ter opazovali borbo. Pater Beahy je bil zelo nemiren. Opazil je, da nekaj njegovih fantov manjka. Kje so? Verjetno, da so izkoristili priliko ter naredili izlet v kako gostilno.

In vrnil se bodo pijani! Pater Beahy je s strahom mislil na posledice.

»In to so fantje, v katere sem imel največ zaupanja. Upam, da ne bodo šli predaleč. To bo škandal! Grozno! Morda bo treba celo enega ali dva izključiti. Morda pa so kje v kakem kotu; najprej se bo treba o tem prepričati.«

Prav takrat se je podil nedaleč od njega Tom Playfair na čelu sijajnega izpada. Pater Beahy je pristopil k njemu, ne da bi se menil za kepe, ki so švigale mimo njega.

»Playfair, kje so Carmody, Ryan in drugi?«

Pater je to vprašal ves zaskrbljen. Tom je to videl in mislil, da je prefektu hudo radl poraza njegove divizije. »Če mu povem vso zgodbo zdaj, ko je razburjen, sem prepričan, da bom kaj iztaknil,« si je mislil. Zato je odgovoril:

»Pater, raje ne povem.«

Prefektove sumnje so narasle v neizmernost. Nobenega dvoma: fantje so šli v vas. Da se le ne bi preveč napili!

Pogledal je na uro in se zdrznil: pet minut čez pol. Hitro je pozvonil. Tedaj je zadonel zmagoslavni krik iz grl dečkov, ki so bili pijani zmage. Še en izpad, ki je vrgel velike prav na njih lastno igrišče. Vse je bilo izgubljeno, tudi čast.

V tem je Tom med zmagoslavnim vpitjem, ki je pretresalo hišo, zletel kot volk naglo in tiho po stopnicah ter nalahno obrnil ključ v vratih razreda, kjer je bil zaprl svoje tovariše. Prav tako previdno je odšel ter mimogrede izročil ključ nemu izmed velikih, ki ga je srečal. Nato se je vrnil v svojo divizijo, kjer so ga pozdravili navdušeni vzklikli tovarišev.

In kaj se je dogajalo v razredu? Gotovo ni bilo tam nobenih zgodovinskih dogodkov. Carmody in Ryan sta kuhala jezo v kotu in strmela v steno. Ziegler je pisal na tablo besedo »Izdajstvo« s kar se da najbolj umetnimi črkami. Cleary je zvižgal neko pogrebno popevko, Miller pa se je sprehajal med klopni kakor tiger v kletki. (Dalje prihodnjic.)

PO BOŽJIH POTEH

Francija se vrača k Cerkev. To se je videlo zlasti zadnje dni po smrti Pija XI. Vara se, kdor misli, da dela to Francija v svojem težkem položaju zgolj iz kakega političnega oportunitizma.

Da temu ni tako, nam pravi sam kardinal Verdier, ki je pred kratkim na duhovit način primerjal svojo domovino z apostolom Pavlom.

Savel je bil ognjevit, idealist do skrajnosti in viteški: po značaju popolnoma sličen Francozu. Z vsvo svojo močjo je šel v boj proti Kristusu in proti majhni krščanski občini v Jeruzalemu. Toda ravno, ko je mislil, da je delo Kristusovo uničil, ga je Bog premagal, postal je Gospodov prijatelj in največji apostol narodov, katere je prej kot Jud strastno sovražil. Fanatični židovski rasist je postal prvi glasnik katoliškega univerzalizma.

Tudi Francija doživlja svoj Damask in razmišlja o resnicah, ki ji kažejo pot nazaj k Bogu. Sedaj Francija uvideva, da je kultura, ki so jo širili skozi stoletja največji vladarji, državniki, pisatelji in učenjaki, bila res prava kultura in da je danes zopet poklicana, da brani isto kulturo in da se sama v njej prerodi.

»DIVINI REDEMPTORIS« V MALGAŠČINI

Tudi na Madagaskarju ni bila papeževa okrožnica o komunizmu objavljena. Brž ko jo je La Croix objavila v francoski prestavi, je Fourcadier ukazal prav vso prevesti v malgaščino. To pač ni bilo lahko, ker je okrožnica mestoma zelo abstraktna. Toda eden domačih duhovnikov, Emanuel Andrianasy se je z vne moč lotil dela in čez 14 dni je bila okrožnica že tiskana v domačem jeziku in izdana v obliki brošure. Natisnili so 500 izvodov Kljub temu, da je prodaja v mestu bila zelo težka, ker so komunisti prodajalce terorizirali in grozili z represalijami, je brošura neverjetno hitro pošla. Morali so jo ponatisniti, tako da je bilo vseh izvodov skupaj 4000, točno toliko kot slovenskega prevoda. — Za Evropejce so izdali francosko prestavo. Tako važna poslanica pokojnega papeža torej ni šla mimo tega zgubljenega koščka sveta. Neki visoki francoski uradnik je ob tej priliki dejal: »Z eno besedo, danes je samo še en mož in to je papež.«

Tudi okrožnico o rasizmu so predstavili v malgaščino in jo objavili v posebni brošuri.

Tamkajšnjim kristjanom je kar vidno zrasel ponos, da so otroci katoliške Cerkve.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).